

แนะนำ “Super Closed Access Journals”

เขียนโดย Associate Professor Jeffrey Beall บรรณารักษ์ห้องสมุดมหาวิทยาลัยโคโลราโด เดนเวอร์ สหรัฐอเมริกา

ที่มา: scholar.yoa.com ชื่อบทวิเคราะห์ “Introduction to Super Closed Access Journals” เขียนเมื่อวันที่ 15 เมษายน 2557

แปลโดย: รศ.ดร. มณีรัตน์ องค์กรวรรณดี

“Super Closed Access Journals” หรือ “วารสารที่เข้าถึงยากมาก” เป็นวารสารที่ไม่ได้อยู่ในกลุ่ม Open Access (หมายเหตุ Open Access Journals คือ วารสารที่ผู้อ่านสามารถเข้าถึงได้ทางอินเทอร์เน็ต โดยปราศจากข้อจำกัดทางการเงิน กฎหมาย และเทคนิค) ดังนั้นผู้อ่านที่ต้องการเข้าถึงหรือหาอ่านบทความในวารสารประเภท Super Closed Access จึงทำได้ยากมากเนื่องจากบุคคลทั่วไปจะไม่สามารถหาซื้อบทความในวารสารเหล่านี้ได้ และการสมัครเพื่อขอซื้อบทความจะไม่สามารถทำได้กรณีผู้สมัครมีสถานภาพเป็นรายบุคคล วิธีการเดียวที่จะเข้าถึงบทความประเภท Super Closed Access ได้ คือการใช้บริการห้องสมุดของสถาบันการศึกษาที่สมัครเป็นสมาชิกซื้อวารสารเหล่านี้ แต่ห้องสมุดดังกล่าวมีจำนวนน้อยมาก ดังนั้น Jeffrey Beall จึงเรียกวารสารประเภทนี้ตามลักษณะข้อจำกัดของการเข้าถึงได้ยาก ว่า “Super Closed Access Journals” ซึ่ง Jeffrey Beall ตั้งข้อสังเกตว่า จุดประสงค์ที่ชัดเจนของวารสารเหล่านี้ไม่ใช่เพื่อการเผยแพร่ความรู้ทางวิชาการ เพราะมีการเผยแพร่้อยมาก แต่จุดมุ่งหมายหลักของวารสารกลับเป็นไปเพื่อสร้างเครดิตให้กับผู้แต่งบทความที่ต้องการตีพิมพ์ในวารสาร และเพื่อผลกำไรของเจ้าของวารสารเท่านั้น

ตัวอย่างของสำนักพิมพ์วารสารประเภทนี้ คือ Academic Journals and Conferences ซึ่งดำเนินงานโดยบุคคลเพียงคนเดียวมีฐานทำงานอยู่ที่มลรัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา แม้ว่าสำนักพิมพ์จะใจแสดงว่าให้ผู้อื่นเห็นว่า มีฐานทำงานที่มลรัฐนิวยอร์กก็ตาม สำนักพิมพ์นี้เป็นเจ้าของวารสาร 3 วารสาร ได้แก่

- The Journal of American Business Review, Cambridge (<http://www.jaabc.com/jabrc.html>)
- The Business Review, Cambridge (<http://www.jaabc/brc.html>)
- The Journal of American Academic of Business, Cambridge (<http://www.jaabc.com/journal.html>)

เนื้อหาของบทความในวารสารเหล่านี้ไม่สามารถเข้าถึงหรือหาอ่านได้ผ่านทางเว็บไซต์ของวารสาร มีเพียงแค่อธิบายเรื่องของบทความและบทคัดย่อเท่านั้นที่แสดงบนเว็บไซต์ ซึ่งถ้าบุคคลใดต้องการอ่านเนื้อหาในบทความจะต้องใช้บริการห้องสมุดที่สมัครเป็นสมาชิกซื้อวารสารเหล่านี้ แต่มีห้องสมุดที่สมัครเป็นสมาชิกจำนวนน้อยมาก โดย Jeffrey Beall พิจารณาส่งสำนักพิมพ์นี้ว่าเป็น สำนักพิมพ์หลอกลวง จากเหตุผลดังต่อไปนี้

- ชื่อวารสารไม่มีความเกี่ยวข้องกับ Cambridge
- หน้าหลักของเว็บไซต์ประกาศอย่างเป็นทางการว่า “หอการค้าเบเวอร์ลีฮิลล์-แคลิฟอร์เนีย” เพื่อสร้างความประทับใจเท่านั้น
- เว็บไซต์มีรูปของเจ้าของสำนักพิมพ์ Turan Senguder ถ่ายกับผู้อื่นๆ อยู่จำนวนหลายรูปปรากฏอยู่ทั่วหน้าเว็บ

- ชื่อเลขานุการที่อ้างไว้ คือ Dr. Charles Hilton ซึ่งเป็นบุคคลที่ไม่มีอยู่จริง
- วารสารมีกรอบข้อความคำว่า “วารสารวิชาการที่ดีที่สุดในปี 2014” ซึ่งเป็นข้อความที่เจ้าของสำนักพิมพ์เขียนขึ้นเอง
- บทความในวารสารเหล่านี้มีการคัดลอกผลงานของผู้อื่นมา ซึ่งสามารถตรวจสอบได้ไม่ยาก
- สำนักพิมพ์มีการแสดงว่าเป็นองค์กรทางธุรกิจ แต่ในความเป็นจริงถูกดำเนินงานโดยบุคคลเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จัดงานประชุมวิชาการและวารสารหลอกหลวง

ในความเป็นจริงแล้ว สำนักพิมพ์ไม่ได้เป็นผู้ดำเนินการจัดพิมพ์วารสารทั้ง 3 วารสาร แต่มีบริษัทอื่นจัดพิมพ์ คือ ProQuest ดังนั้นทางเดียวที่จะเข้าถึงวารสารเหล่านี้ คือ การสมัครซื้อฐานข้อมูลของ ProQuest

สำหรับสาเหตุที่ ProQuest มีวารสารคุณภาพต่ำเช่นนี้อยู่ในฐานข้อมูลเป็นเพราะการแข่งขันทางธุรกิจของห้องสมุดกับบริษัทฐานข้อมูลอื่นๆ ดังนั้นหนทางที่จะสามารถเอาชนะบริษัทคู่แข่งได้ คือ การแจ้งลูกค้าอันได้แก่ห้องสมุดให้ทราบว่า ProQuest สามารถให้สิทธิพิเศษในการเข้าถึงวารสารต่างๆ ได้มากกว่าบริษัทฐานข้อมูลอื่น จึงทำให้ ProQuest ต้องติดต่อสำนักพิมพ์ต่างๆ ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้เพื่อขอเป็นผู้จัดการรวบรวมวารสารเหล่านั้นแต่เพียงผู้เดียว แต่น่าผิดหวังที่ ProQuest รวบรวมวารสารขยะจำนวนมากไว้ในฐานข้อมูลตนเอง เช่น วารสารหลอกหลวงทั้ง 3 วารสารนี้ ทั้งนี้เพื่อต้องการเพิ่มจำนวนวารสารในฐานข้อมูลตนให้ได้มากๆ สำหรับไว้โน้มน้าวลูกค้าห้องสมุดต่างๆ ให้ซื้อฐานข้อมูลตนเอง ซึ่งทาง Jeffrey Beall ได้เคยเรียกร้องให้ ProQuest หยุดการกระทำเช่นนี้พร้อมกับได้แนะนำให้ ProQuest ใช้วิธีการที่ดีกว่าคือการควบคุมคุณภาพของฐานข้อมูลวารสาร